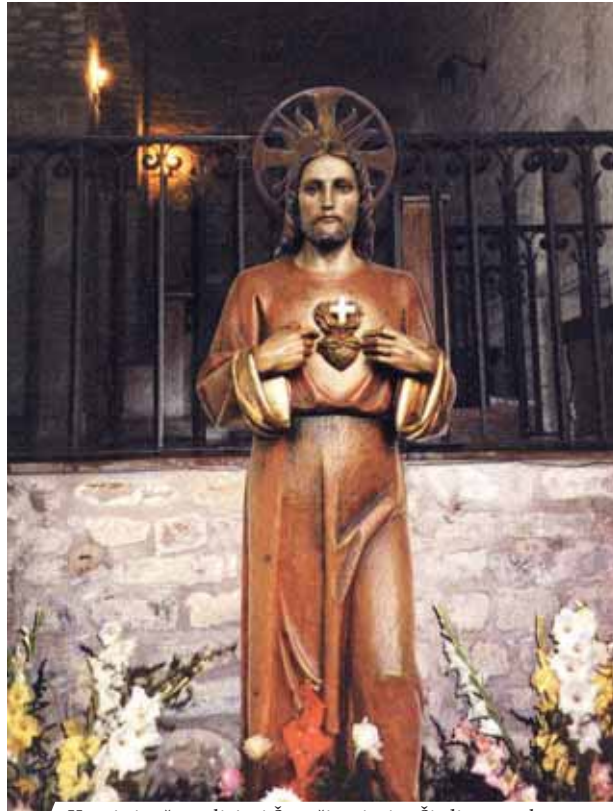

Rosano vienuolyno bažnyčioje gerbiama Švenčiausiosios Jėzaus Širdies statula, kuri ne kartą kraujavo ir verkė. Natūralaus žmogaus ūgio statulą 1948 metais padovanojo vienas pamaldus žmogus, vykdydamas per II pasaulinį karą duotą įžadą. Kristaus veidas spinduliuoja vyrišką švelnumą, kviečia visus į maldą ir susitelkimą. Širdis krūtinės centre apjuosta erškėčių vainiku.

Kraują ir ašaras liejusi Švenčiausiosios Širdies statula

XVII a. įrašas ant bažnyčios fasado liudija, kad Rosano šv. Marijos abatija įsteigta 780

Kripta

Refectory of the Abbey

Klauzūra

Įėjimas į Rosano šv. Marijos abatiją

Š vyskupo Lučiano Džiovaneti 1998 m. balandžio 4 d. laiško:

„1948 m. balandžio 4 d.,

sekmadienio in Albis, vakare giedant mišparus pirmą kartą pastebėta, kad iš statulos akių krinta tarsi ašarų lašai. Tų pačių metų birželio mėnesį įvyko kitas stulbinantis ir nelauktas stebuklas – kraujo išliejimas. Tarp 1948 ir 1950 metų šie reiškiniai vis kartojosi, juos patvirtino daugybė tiesioginių liudytojų, pačių vienuolių, o ypač motina abatė, šventos atminties Ildegarde Cabitza. Vienuolyno archyvuose su kunigų, pamokslininkų ir lankytojų liudijimais yra saugomi ir medicininiai kraujo analizės duomenys, taip pat krauju permirkę pirštų šluostukai ir purifikatoriai. Vienas vertingiausių liudijimų – monsinjoro Angelo Scapechi, kuris

vėliau tapo Areco diecezijos vyskupu augziliaru. Iš archyvų taip pat sužinome apie Šventosios kongregacijos (dab. Tikėjimo doktrinos kongregacija) vizitatoriaus, t. Luigi Romoli, OP, atliktą tyrimą: jis asmeniškai apklausė visas vienuoles ir susaistė bendruomenę visišku slaptumo ir tylos grifu. 1950 m. lapkričio 14 d. Kongregacija nurodė statulą paimti ir saugoti slaptoje vietoje. Į Rosaną statula sugrąžinta 1952 metais. Rosano bendruomenė šiuos įvykius išgyveno su džiaugsmu ir pamaldumu, bet sykiu – ir santūriai. Kaip paaiškėja iš kronikų, vienuolių niekas neatitraukė nuo kasdinių pareigų, bet, priešingai, jos dar uoliau puoselėjo vienuolinį gyvenimą pagal benediktinų šūkį „Ora et labora“ („Melskis ir dirbk“). Statulos ašarojimas ir kraujo išsiliejimas – reiškiniai, kurių neįmanoma paaiškinti gamtiniu

ar žmogišku požiūriu. Mano garbingasis pirmtakas, vyskupas Giovanni Giorgis, Rosano įvykiuose išvelgė Viešpaties kvietimą „būti ištikimiems, atsisteisti ir melstis.“ <...> Mylimieji broliai ir seserys, su jauduliu apsvarstykite reiškinį, kurie vyko mūsų vyskupijoje prieš penkiasdešimt metų, pamatykite juos kaip Viešpaties geranoriškumo ir meilės ženklus, kaip paraginimą rimtai ir giliai susimąstyti. Džiugiai atnaujinkime uolų pamaldumą Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai. Priimdami šią žinią prašykime, kad suteiktų mums atsivertimo ir meilės dovaną, kad stiprintų apaštalinio uolumo malonę, gausintų pašaukimus į kunigystę ir vienuolinį gyvenimą, o Kristus taptų pasaulio širdimi. Žvelgdami į Jėzaus Širdį, „džiūgdami sėmsime gyvastį iš versmių išganingų!“